

Etter 35 år er mye glemt

Knut Hamsun og hans diktning blir aldri glemt, hverken om hundre år, som han selv sa da han for seksti år siden sto for retten i Grimstad, eller senere. Men mange har åpenbart glemt at flere som i dag fullt og fast holder seg til gjeldende klimamote, for 35 år siden var like sterke i sin tro da forskere spådde en ny istid.

I likhet med andre trosretninger preges klimateologien av rituelle gjentakelser. Derfor påtreffes bekjennelser og vidnesbyrd i nær sagt hvilken som helst sammenheng, således også i Leif Arne Heløes refleksjoner i Tidendes julenummer: «Om hundrede år er alting glemt». Slik lyder hans credo: «Ingen med respekt for vitenskap og fakta kan likevel benekte at den menneskeskapte drivhuseffekten er en trussel for livet på kloden.»

Det er overraskende at en forsker kan uttrykke seg så bastant om et omstridt spørsmål. Jeg visste faktisk ikke at skråsikkerhet er videnskapens adelsmerke.

FNs klimapanel er befolket av rett-troende. De vantro kommer ikke inn, eller de utstøtes, fordi de altså ifølge Heløe mangler «respekt for vitenskap og fakta». Likevel forekommer det meningsnyanser i panelets rapporter. Disse nyansene redigeres imidlertid vekk i de sammendrag og konklusjoner som politikere og journalister (i beste fall) leser. I dette materialet er det påvist grove forskningsfeil, statistisk inkompetanse og ren svindel. Jeg medgir gjerne at slutningene likevel kan stemme, men troverdigheten svekkes unektelig. Min respekt for fakta overgår av denne og andre årsaker aktelsen for videnskapen.

En fremtredende skikkelse i vårt hjemlige klimateologiske presteskap er Jørgen Randers, leder av lavutslippsutvalget (det var ikke jeg som fant på denne krøkkete betengelsen!). I yngre

år var han medlem av Romaklubben, som på 1960-tallet fremla en rekke pessimistiske forutsigelser, «verifisert» ved kompliserte matematiske modeller. Hovedkonklusjonen var at verdens naturressurser ville være oppbrukt innen år 2000. Det var som å lese salig Malthus om igjen. Etter hvert som profetiene viste seg å slå feil, utviklet Romaklubben et diffust standardsvar, som kunne tydes dit hen at prognosene var riktige, men at naturen hadde oppført seg unormalt.

En person som antagelig har nor- gesrekord i å ta feil, er altså utpekt som

én av våre veivisere inn i fremtiden. Jeg tillater meg å bevare tvilen, selv om jeg risikerer å bli frakjent all respekt for videnskap og fakta.

Det har ikke vært mitt ønske eller min hensikt å bringe klimadebatten inn i Tidende. Ett fristed burde vi jo ha. Men Heløes bastante trosbekjennelse vil jeg distansere meg fra.

Arne Skjeflo

Adresse: Tidemans gate 2, 0266 Oslo